

— Познай де, ако да можешь . . .

— Какво? казвай де скоро.

— То е нѣщо ми го чудно, нѣщо твърдѣ ненадѣйно . . .

— Внимавай! Ако да повѣрвамъ думьтъ ти . . .

— Вѣрвай каквото щешь.

— Истина ли? Сын ми . . . дойде си? . . . Тука ли е? въ Парижъ . . . живѣ ли е? . . .

— Тука бѣше ей сега прѣди нѣколко минути. Излѣзе за малко да ся види съ нѣкого, и ми каза че тутакъ си ще ся завърне.

— Кой? . . . сыпъ ми? . . . Милый мой Владиславъ? О! Богъ е праведенъ . . . Но и ты си праведна, О, майко Польша, каза, като ся вгледа въ истуканчето което прѣдставяше тѣзи земѣ. Огне ми съпруга ми, но ми давашъ назадъ сына ми. О, така е! Ты си много добра, и благодарѣ ти отъ всичкѣ душѣ и сърдце.

— Ела на себе си, Панки, думаше ѿ Иванъ. О, колко си приблидиѣла!

— Приблидиѣла ли съмь? Има си причинѣтъ! Но да ли е истина? Ты видѣ ли го? . . . Опыта ли го? Какъ е?

— Азъ трѣба да ти исповѣдамъ вси-